

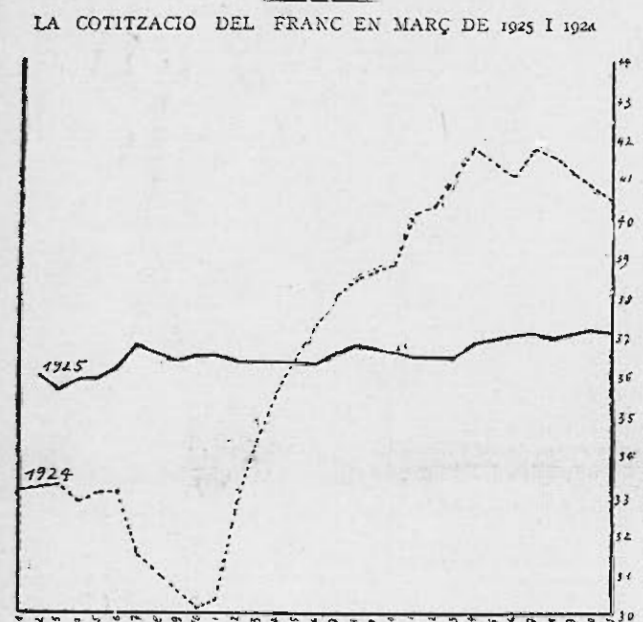
Cotitzacions del dia 2 d'abril de 1925

Table with financial data including Borsas (Borsa de Madrid, Borsa de París, Divises estran), Canvi de l'Or, and various market indices.

Table with financial data including Centre Cotoner de Barcelona, Liverpool, Nova York, and various market indices.

INFORMACIONS I COMENTARIS

La pesseta en relació amb les monedes estrangeres en el mes de març

En el gràfic precedent es veu el curs del franc francès a la Borsa de Barcelona, durant el mes de març de 1925, comparat amb el mateix mes de 1924.

Table with exchange rates for various currencies (Francs, Lliures, etc.) and their corresponding values.

Es tracta d'estudiar la situació de la pesseta i de les principals monedes, i la posició que es troben respecte de la paritat.

Table with exchange rates for various currencies (Dólar, Franc, etc.) and their corresponding values.

En aquest quadro, una moneda que estés a la par estaria representada per 100, qualsevol que fos la peculiar manera de cotitzar-la.

Quines són les observacions que es poden derivar d'aquesta taula? Les observacions són les següents:

amb el mateix avantatge, el franc suís, la lliura anglesa i el franc. El canvi, el dòlar es cotitza més baix aquest any que l'any passat.

Cinquena: En el quadro relativament optimista (optimista respecte de l'any passat) de les monedes europees, desentona la lira, la qual no participa en la millora general de les divises europees.

NOTA NECROLOGICA

ENTERRAMENTS PER A AVUI

CRONICA BARCELONINA

EL NOU DELEGAT D'HISENDA

JOIES, VERITABLE OCASIÓ

LES SUBSISTENCIES

MIRACULAS: L'home de les mil i una meravelles

JOVENTUT CATALANA

EL CONSOLAT DE MEXIC

MIRACULAS: Es ven a 10 cèntims a les llibreries i als quioscos.

BALL DE SOCIETAT

Cintes per a Palmes

COMISSIO A MADRID

REUNIO D'ALCOHOLERS

JOVENTUT CATALANA

REUNIO D'ALCOHOLERS

JOVENTUT CATALANA

METALLS

TANCA DE LONDRES

Avís important

Rob-Vida Miret

MOLTA LLET

Rob-Vida Miret

Rob-Vida Miret

Rob-Vida Miret

Rob-Vida Miret

PALL MALL CINEMA

ES EPOQUES FOTOGENIQUES

caldrà que una vegada més estim sobre les qualitats fotogèniques dels diversos segles? No sabem. Si aquesta follia regués a Nordamèrica pot- si que caldrà, ja que, con- el que sempre hom espera vegades del lloc més inade- quat, surt una idea aprofitable. Ser caldrà també si aquesta sortís a Alemanya on les es fabriquen a la casa per a la casa Merck o a al- cases, i es presenten en petites compres. Però aquí, les idees neixen, viuen i mo- cada cine minuts, potser no dria, si no fos que aquest és de llançar idees contra la et és un dels més fins, és dels menys cultivats, és un menys productius.

Si els empresaris, si els re- sentants de cases america- nes, o alemanys, o bé france- ses, altres tinguessin neces- si- de quicòm més que d'un que avia de passar l'estona, aquest públic pogués deixar passar només l'estona, nosa- sagariem aquella idea i la marmen a presentar davant els lectors desinteressats i da- ni d'aquells que podrien es- interessats, i diríem, per- mple, que de tots el segles, el veritablement fotogènic, par naturalment de l'actual, si no recordem malament el vint, és el segle dinou. mbla com si la invenció de fotografia hagués respost a una nova necessitat plàstica.

L'enobiment dels draps de na mats, l'abandó de les ro- es, els metalls brillants, els ors vius en la indumentària, l'escultura sobretot i l'atenuació d'aquestes estridències en la fe- mina coincidiren quasi amb l'aparició de la fotografia. Niep- començà els seus estudis el 1814; Daguerre donà a néixer la invenció el 1829. entrestant la severitat avan- ça en la indumentària i les llantors desapareixien pre- rant, sembla, l'aparició de les robes monedromes. Tot col- orava en la creació del gris i la matització del gris, i so- tot en la sensació del gris i el seu domini. Els tons mats de la indumentària moderna, absorbeixen la llum en

comptes de reflectir-la, són molt més apropiats que no pas els brillants per fer valer la plasticitat d'una projecció pla- na i monedroma, com és la fotogra- fia, i formidablement més si aquesta projecció és del mo- viment, com en el cinema. Les llusors, els reflexos, maten les formes, produeixen estrelles i enlluernaments que enfosquei- xen la resta dels detalls sense per això precisar la forma del mirall on s'ampugueja la llum. L'excés de llum en certs punts enfosqueix la resta, per tal com el valor d'aquesta llum no pot créixer més que per con- trast, o sigui disminuint l'es- clat dels detalls envorjants. Exactament com en la pintura.

Però la pintura és una cosa reposada; una cosa on el mis- teri neix per reflexió i per con- templació, que són coses que volen temps. En el cinema les obscuritats no produeixen sinó confusió i fatiga.

Aquesta és, segons nosaltres, la raó per la qual armadures, casacas, dalmàtiques i altres arqueologies usades en el film artístic i en els films històrics, que solen ésser els mateixos, no reixen com es mereixerien per l'esforç indubtable i meri- tissim que representen, i en canvi el públic es delecta en pel- licles modestes, sense cap pre- tensió i sense cap història per- què en realitat no es pot donar encara més que el nom de ci- nema a les mil i una coses que poden haver succeït des de principis del segle passat, en- cara que entremig hi hagi ha- zut tota una guerra europea.

P. de F.

LA SEVA PROFESSIÓ

Alma Taylor conta aquest succeït:
Havent trobat un nen al car- rer es posà a parlar amb ell.
—Que fa el teu pare?
—Es un numismàtic.
—Com un numismàtic; fa col·lecció de monedes?
—Sí; és cobrador de tram- via.

ALMA RUBENS, protagonista de la pel·lícula "Sota la púrpura cardena- lícia", estrenada ahir al Kursal i Saló Catalunya

LA MODA EN BLANC I NEGRE

TRAVIS BANTON DONA ALCUNES IDEES PER A VESTITS DE NIT

i senzill vestit de satí negre. Aquest vestit pot ésser drape- jat damunt d'ella de manera que doni idea d'una dispendiosa senzillesa, i serà sense adornar. Milges severes i sabata de satí

Vestit de carrer de setí color cacau clar, portat per Dorothy Seastrom en "La modista de París". Aquest vestit fa valer una hàbilment dra- pejada copa. Les mànigues són llargues i estretes, adornades amb pell de Kolinsky, així com una llarga corbata del mateix material vorejada també de la mateixa pell

Travis Banton, el famós di- buixant de modes, continua les seves declaracions. Ara parla de les falldilles; després parla- rà dels cabells curts; dues co- ses ben interessants:

"A París—diu—les falldilles són molt curtes ara. Els vestits de carrer que ara estic projec- tant tenen tots la falldilla a sel- ze polzades (40 cm.) de terra. Les falldilles de nit són molt curtes també, però sovint són adornades amb plomes d'aus- truç o sarrells que les fan sem- blar molt més llargues.

Soc molt partidari de les fal- dilles curtes i també (apun- tu-s'ho les nostres lectores) dels cabells tallats.

Amb tot, no m'agraden pas aquests cabells tan crespats que aquella que els porta sembla més o menys una igorrola. No puc deixar de fer notar que les xicotes de l'Oest i del Mig Oest porten llurs cabells en aquesta forma. Això està molt mala- ment; en canvi la manera lli- sa, a la garçonne, que es veu a Nova York i a París, rejoyeixa i és plena d'encís.

Parlant d'aquelles xicotes que no poden fer-se més que un sol vestit de nit, Mr. Banton expli- ca la manera que aquest sigui just segons llur tipus.

"El de més efecte per a una rossa pallida, és una falldilla de crepé de color de carn (el co- lor característic de les mitges) amb un cos ajustat si és d'una estatura mitjana. L'única ador- nament necessari per a un ves- tit així, seran flors d'un rosa més pujat, que seran col·locades a la línia de la cintura i da- munt d'una de les espallies. Na- turalment amb aquest vestit hi van mitges i sabates del mateix color.

La jove de cabell cas- tany ha de tenir un vestit de chiffon en qualsevol color pallid. Jo suggereixo la combina- ció de dos o tres colors del ma- teix to que l'un perdi l'altre, com per exemple groc pallid, llimó i taronja. Aquest vestit s'hauria de fer amb un cos ajus- tat i falldilla circular de diver- ses capes de chiffon i pot ésser també adornat amb flors.

Per a les que tenen el cabell de color de caoba, és molt bonic un vestit de crepé berge que pot ésser adornat amb flors de color de rovell o bé crisantems, o amb fillets bronzejades.

La morena de tipus atrevit i vistent pot triar un ben tallat

Damunt un vestit de seda nistre- jada, Eugènia Gilbert porta una jaqueta de sarga negra, de línies campanades. Cal notar l'ajustat de la cintura, des de la qual va eixamplant-se. Coll i punys d'or- gandi; és la darrera paraula de la moda. El petit capell de feltre negre és també molt elegant. Aquest vestit forma part dels ideats per Travis Banton per a "La modista de París".

negre completaran l'efecte d'a- quest vestit.

Soc molt partidari dels ves- tits de nit negres, que poden ésser portats igualment per les roses o per les morenes. Aque- lla que pugui tenir dos vestits de nit, farà bé de tenir-ne un de negre."

Mr. Banton fa notar final- ment, que les actrius cinema- togràfiques inflixen extraor- dinàriament en les modes i con- sidera Gilda Swanson, Norma Talmadge i Corinne Griffith com les que vesteixen millor de totes, cosa que les nostres lec- tores, sense ésser encara famo- ses més que com a lectores— així sí que no ho discutirem— ja havien notat. El problema, amb tot, és tot el financer, al- menys en gran part.

Hope Sinolati

on Stroheim i "La vídua alegre"

Com troba l'actor famós, actor-director alemany

Von Stroheim, que començà la na carrera cinematogràfica amb la famosa pel·lícula "Es- ses frívols", en la qual ac- tuava de director, autor i primer actor, d'una manera tan magis- tra com antipàtica, ha posat escena ara una altra pel·lícula amb Mae Murray, titulada "La vídua alegre".

Von Stroheim, que ha viscut tre uniformes a Alemanya i neix perfectament aquella vi- emmisionada, es complau a ar- a la pantalla aquells fi- es encarrats tan marcats, l'avantguerra — i de l'a- es", i per a la seva darrera Bieula en reunit un nombre orme.

Trobat-se un dia un perio- da a un café de Hollywood— periodista que ho havia fet des d'actor teatral fins a l'art de cabaret — café ano-

menat precisament "The Merry Widow", sentí una veu que el cridava.

Era Von Stroheim, el qual li digué:

—Us observava mentre ba- llàveu — perdoneu-me — i he dit a la meua muller:

"Aquest és l'home que podria fer el paper de príncep hereu en "La vídua alegre".

Veniu a veure'm a les dues, ordenà.

Deixem ara explicar-se el protagonista de l'aventura.

Diu:

"La màquina fotogràfica s'a- turà finalment. Havia estat es- coltant aquella cosa que molta horriblement, com si maste- gués cada un dels meus moviments. Els llums s'apaga- ren amb una rapidesa que em deixà enlluernat, tenia fred i calor alhora. El meu cor havia

treballat de valent; els meus ulls eren vidriosos; els meus or- gans interns estaven com noats; treia el feige per la boca; en poques paraules: patia de la por de l'escena com mai havia patit en la meua vida.

Havent arribat al despatx de Von Stroheim disposat a agafar una paper d'extra sense impor- tancia, vaig quedar aloridit quan Von em digué seriosament que havia de fer un assaig per encarregar-me del paper de príncep hereu, el més pesat pa- per de la pel·lícula.

Uns quants minuts més tard entrava vestit amb un estrany i incòmode uniforme, i una ca- racterització experta m'havia posat una fastigosa cicatriu— la marca d'una espasa de duel— damunt l'ull dret.

"Ara aquest individu és su- posat un cruel, arrogant tipus de militarista" — digué Von— "Representeu ben naturalment".

Ho vaig provar; però en la qüestió d'ésser cruel i arrogant, en el meu ésser natural, vaig ésser tímid.

La cosa havia caigut damunt meu tan de cop, que no havia pogut reflexionar el més petit moment. Però com em trobés en mig de l'espai il·luminat, pro- curant no sortir de les línies de guix assenyalades a terra i vol- tat d'una munió de funcionaris amb estranyes aparells d'ilumi- nació, començà de penetrar-me l'horrible conseqüència de la meua temeraria empresa. Tenia una nerviositat que no es pot pas explicar, i cada segon que passava anava pitjor. Fa molts anys, quan jo treballava com a professional en cafès i en els teatres de vaudeville, aquest sentiment de la por de l'escena m'havia preocupat poc; però aleshores jo era més jove — més jove i més atrevit.

Ara, quan penso en els meus amics de Hollywood i en llurs comentaris, no sé pas què em passa: sembla que em torni de fusta.

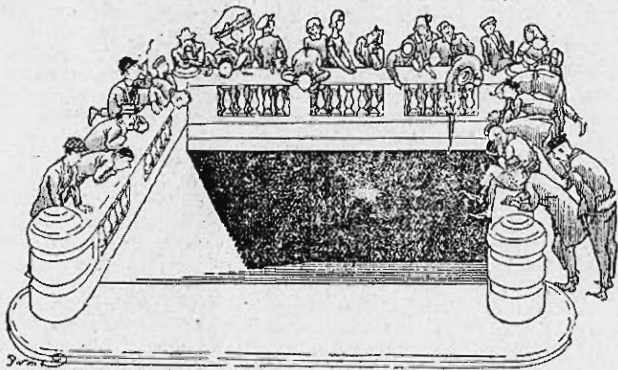
Finalment s'acabà allò i vaig escapar-me amb el perfecte sentiment que ho havia fet molt malament a l'assaig — ho co- neixia ben bé, terriblement. I estava content. D'aquesta ma- nera ja no seria qüestió de fer- me representar el paper de Sa Alteza el príncep hereu de Mo- teblanco.

Però no complava amb la ma- la sort. Passà una setmana i amb això em tornà a cridar Von Stroheim.

"Hem decidit — digué — que heu de fer el paper de l'ajudant del príncep hereu. M'hauria agradat que fóssiu el príncep

L'ANGUNIOSA ESPERA

per Prat

—Ara! ara que ve el bon temps sortirà el bocet del projecte de maqueta de l'intent definitiu d'urbanització provisional de la Plaça de Catalunya!

hereu, car l'assaig fou molt bo, però un no pot fer el que vol."

Jo li vaig dir: "Ja sé que l'as- saig fou horrosor, i estic con- tent d'haver-ho deixat córrer."

"No — contestà — obeiu. Compliu la vostra promesa. Ara fareu la part de l'ajudant del príncep. Us agrada?"

L'aju- dant és servil i baix amb el príncep, però amb tots els al- tres és encara més cruel i arro- gant que el seu amo. Mireu aquests dibuixos; fixeu-vos en aquests uniformes. Sembla que us trobeu en els temps passats en l'exèrcit. Aquest vespre, a les set, a la Western Costume Company per prenda-us les mi- des per als vostres uniformes. Eddie! Mireu que Mr. Ryan si- gui apuntat a la Western aques- ta mateixa nit!"

"Pero..."—vaig protestar.

No hi hagué manera; ja es- tava en mans de l'actriu Eddie Sowers, auxiliar del geni di- rector de "La vídua alegre". Hauria resistit més, però aquests uniformes eren realment bo- nes. I n'hi havia quatre.

Amb aquest enlluernament vaig posar la meua signatura en un contracte fent la cosa irrevocable.

"De totes maneres (em con- venia a mi mateix) necessitava un canvi".

(Continuarà)

ELS TIGRES MODERNS

Quan un actor cinematogrà- fic fou contractat per anar a filmar unes escenes a l'Índia, tots els seus amics li digueren que no deixés de caçar el ti- gre.

—Es fàcil—li asseguraren—; us embosquem a les bardies a la nit, i quan vaeu que el ti- gre s'acosta, el coneixeu per

L'EDITOR: —Aquests dibuixos no els heu pas portat abans a un altre diari?
L'ARTISTA: —No, senyor.
L'EDITOR: —I doncs, com és que us han posat d'aquesta manera?
Per Fred May.

Del "Passing Show".

ART NOUVEAU

per Junceda.

EL CAPORAL DE CLAUQUE.—Lluix-te, Ramonet; cinquanta mil mil·loles et contemplan!!

